

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/74/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214011103
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7214011103.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského a sudcov JUDr. Miroslava Baňackého PhD. a JUDr. Daniely Mitterpákovéj na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. marca 2023, v trestnej veci proti obžalovanému E. V., pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 10. januára 2022 sp. zn. 8T/88/2014 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/ , ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovanému:
E. V., nar. XX.XX.XXXX v M. , trvale bytom
E., Y. XXX/X

ukladá

Podľa § 237 ods. 4 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm.c/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 /päť/ rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 10. januára 2021 sp. zn. 8T/88/2014 obžalovaného E. Borovského uznal vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

ako zamestnanec spoločnosti T. F. (SK), a.s. so sídlom Bratislava, IČO: XX XXX XXX s pracovným zaradením - vedúci počítačne, z titulu svojho pracovného zaradenia v období od 09.01.2009 do 20.02.2009 vzniknutý rozdiel depozitu ČSOB celkovo 4400 ks bankoviek nominálnej hodnoty 50 eur vo vnútornej evidencii spoločnosti úmyselne zakrýval a skresľoval, čím poškodenej strane - T F. F. (SK), a.s. so sídlom Bratislava, IČO: XX XXX XXX v súčasnosti G4S F. F. (SK), s.r.o. so sídlom X. XX, 831 01 Bratislava, IČO: XX XXX XXX spôsobil škodu vo výške 220 000 eur.

Súd mu za to uložil podľa § 237 ods. 4 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 /šesť/ rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť spoločnosti T F. F. (SK), s.r.o. so sídlom X. XX, 831 01 Bratislava, IČO: XX XXX XXX náhradu škody vo výške 220 000 eur.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný podal odvolanie.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uviedol:

Žiada, aby odvolací Krajský súd Košice napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku zrušil a v zmysle ust. §322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám tak, že ho spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Košice v zmysle ust. §285 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku oslobodí, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je on stíhaný, alternatívne, aby odvolací Krajský súd Košice napadnutý rozsudok v zmysle ust. §321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku zrušil a v zmysle ust. §322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

S napadnutým rozsudkom nesúhlasí, považuje ho za nesprávny z dôvodu, že sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu I. stupňa vo vzťahu k stíhanému skutku. Zároveň je toho názoru, že postupom súdu I. stupňa došlo k porušeniu jeho práv garantovaných jednak Trestným poriadkom, zároveň tiež Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Je potrebné uviesť, že v predmetnej trestnej veci súd I. stupňa doposiaľ vyhlásil 2 oslobodzujúce rozsudky, a to dňa 29.09.2016 a dňa 13.11.2019. V oboch prípadoch súd vychádzal z totožného skutkového stavu, ktorý bol ustálený vykonaným dokazovaním. Dvakrát súd I. stupňa nevzhliadol s istotou nevyvolávajúcou pochybnosti, že sa stíhaný skutok stal.

Voči oslobodzujúcemu rozsudku súdu I. stupňa podal v oboch prípadoch prokurátor Krajskej prokuratúry Košice odvolanie v jeho neprospech, na podklade ktorého odvolací Krajský súd Košice dvakrát rozsudok súdu I. stupňa zrušil a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa jeho názoru, vo vzťahu k dôkaznej situácii nedošlo od vyhlásenia prvého rozsudku súdu I. stupňa dňa 29.09.2016 až doposiaľ k žiadnej kvalitatívnej, ani kvantitatívnej zmene, a to napriek tomu, že došlo v dôsledku zmeny zloženia senátu súdu I. stupňa k opakovaniu dokazovania. Ani táto skutočnosť však nemala za následok pristúpenie akéhokoľvek dôkazu zásadného významu, ktorý by bol spôsobilý rozptýliť pochybnosti súdu I. stupňa o tom, či sa skutok stal a takto odstrániť dôkaznú núdzu, v ktorej sa orgány činné v trestnom konaní a prokuratúra ako nositeľ dôkazného bremena v tejto veci od jej samého počiatku nachádzali.

Napriek uvedenému, súd I. stupňa rozsudkom zo dňa 10.01.2022, ktorý týmto odvolaním napáda, dospel za nezmenenej dôkaznej situácie jednak k záveru o nevyhnutnosti zmeny právnej kvalifikácie, rovnako tak právnomu názoru diametrálne odlišnému od právneho názoru prezentovaného v predošlých dvoch oslobodzujúcich rozsudkoch,

Pochybenie v postupe súdu I. stupňa vníma v tom, že o skutočnosti, že súd I. stupňa bude stíhaný skutok právne posudzovať odlišne, než bol skutok právne kvalifikovaný v podanej obžalobe a do toho času aj v rámci prípravného konania a konania pred súdom prejednávaný, súd I. stupňa procesné strany nijakým spôsobom nevyrozumel. Zo strany súdu I. stupňa rovnako nebolo dané poučenie, že súd môže, vzhľadom na právny názor prezentovaný odvolacím súdom, stíhaný skutok právne kvalifikovať odlišne oproti obžalobe. Napokon, súd I. stupňa mu pri absencii poučenia o zmene právnej kvalifikácie s

ohľadom na zamýšľanú, resp. realizovanú zmenu právnej kvalifikácie ani neumožnil navrhnúť doplnenie dokazovania ako reakciu na vykonanú zmenu. Je nutné zopakovať, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ Košice, ČVS: ORP-26/8-0EK-KE- 2011 zo dňa 25.05.2011 mu bolo vznesené obvinenie za spáchanie obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa §213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Celé dokazovanie v rámci prípravného konania bolo zamerané k tomuto trestnému činu.

V nadväznosti na to následne po skončení prípravného konania prokurátor Krajskej prokuratúry Košice podal voči nemu na Okresný súd Košice II dňa 12.09.2014 obžalobu sp. zn. 1Kv/14/2014/8800, kde bol stíhaný skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Právna kvalifikácia teda po skončení prípravného konania ostala nezmenená.

Následne bolo v intenciách podanej obžaloby vykonávané dokazovanie pred súdom I. stupňa, pričom ako bolo uvedené, rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 8T/88/2014 zo dňa 29.09.2016 bol oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa §213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, z dôvodov podľa §285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Rovnako tak aj prípade v poradí druhého rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 8T/88/2014 zo dňa 13.11.2019 súd rozhodol podľa §285 písm. a) Trestného poriadku o jeho oslobodení spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa §213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, z dôvodov podľa §285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Je teda nutné uviesť, že po celú doterajšiu dobu trvania trestného konania nedošlo zákonným spôsobom k zmene právnej kvalifikácie stíhaného skutku, ktorá nastala až samotným vyhlásením rozsudku súdu I. stupňa dňa 10.01.2022, ktorý týmto odvolaním napáda.

Neopomenuteľnou skutočnosťou je, že odsudzujúci rozsudok súdu I. stupňa zo dňa 10.01.2022 vychádzal z totožného skutkového stavu, akým bolo jeho konanie popísané v oboch oslobodzujúcich rozsudkoch zo dňa 29.09.2016 a 13.11.2019 s tým rozdielom, že skutková veta bola súdom I. stupňa modifikovaná iba v tej miere, aby vyhovovala zmenenej právnej kvalifikácii.

Je toho názoru, že dôvod, prečo súd I. stupňa zmenil svoj právny názor nemá pôvod v dôkaznej situácii, ktorá by nebudaj odôvodňovala prijatie záveru o tom, že sa skutok stal a teda záveru o mojej vine, keďže doposiaľ bol súd I. stupňa opakovane opačného názoru, ktorý si dokázal spoľahlivo a jednoznačne obhájiť v rámci odôvodnenia rozsudku.

Jediným a výlučným dôvodom, prečo súd I. stupňa tentokrát dospel k záveru, že sa skutok stal a že sa ho dopustil on, je fakt, že mu tento postup naoktrojoval odvolací Krajský súd Košice.

V nadväznosti na uvedené však súd I. stupňa nepostupoval zákonným spôsobom, neupovedomil o možnej zamýšľanej zmene právnej kvalifikácie procesné strany, neumožnil im navrhnúť doplnenie dokazovania a za nezmeneného dôkazného stavu vyhlásil odsudzujúci rozsudok, kde ako už bolo uvedené, stíhaný skutok právne kvalifikoval odlišne, než bol po celú dovtedajšiu dobu trvania trestného konania právne kvalifikovaný. Uvedený postup súdu I. stupňa mal za následok porušenie môjho práva na spravodlivý proces.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pojem spravodlivého procesu zahŕňa taktiež právo na kontradiktórne konanie, z ktorého vyplýva právo účastníkov zoznámiť sa s každým dôkazom alebo vyjadrením, ktorých účelom je ovplyvniť rozhodovanie súdu a dať im možnosť sa k nim vyjadriť. Sudca musí sám dodržiavať zásadu kontradiktórnosti. V prípade konania v trestných alebo kárných veciach vyžaduje táto zásada, aby súd, ktorý využije svoje právo na re kvalifikáciu skutkovej podstaty, obžalovanému umožnil využiť svojho práva na obhajobu vzhľadom k novej právnej kvalifikácii, a to konkrétnym a účinným spôsobom, napríklad opätovným prejednaním veci, (rozsudok ESLP vo veci I. proti Českej republike Č. 9815/10 zo dňa 05.09.2013).

Poukazuje tiež na rozsudok ESLP vo veci N. a Ekindjian proti Francúzsku zo dňa 29.11.1989, kde bolo konštatované porušenie základného práva sťažovateľov byť informovaný garantovaného čl. 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru, a to z dôvodu, že v priebehu trestného konania súd zmenil kvalifikáciu konania, pre ktoré boli stíhaní, pričom sťažovatelia namietali, že s novou právnou kvalifikáciou neboli vopred oboznámení, nemali primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby. V označenom rozhodnutí ESLP bol prijatý záver, že súd je povinný oboznámiť účastníkov o zmene právnej kvalifikácie v ktoromkoľvek štádiu trestného konania a bez ohľadu na trestné sadzby vyplývajúce zo zmeny právnej kvalifikácie.

Poukazuje tiež na rozsudok ESLP vo veci T. proti Gruzínsku zo dňa 07.11.2019 k sťažnosti Č. 72916/10, kde ESLP konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Dohovoru, a teda práva na spravodlivý proces obnášajúceho tiež právo byť neodkladne informovaný o obvineniach proti svojej osobe a práva na primeraný čas a prostriedky na prípravu obhajoby z dôvodu, že v jej veci došlo k zmene právnej kvalifikácie v posledný deň odvolacieho konania, ku ktorej už sťažovateľka nemala možnosť sa vyjadriť a ani náležite pripraviť svoju obhajobu. Primárnou a zásadnou vadou napadnutého rozsudku je nesúlad skutkovej vety a právnej vety.

Právna veta odsudzujúceho rozsudku popisuje právnu kvalifikáciu skutku, ktorú súd na konkrétne konanie aplikoval. V napadnutom rozsudku súd ustálil právnu vetu nasledovne: "porušil povinnosť uloženú vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu."

Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku, ani z jeho odôvodnenia však nie je zrejmé, akými skutočnosťami bolo preukázané, s akým úmyslom mal konať a čo malo byť pohnútkou jeho konania. Rovnako zo skutkovej vety a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, akú konkrétnu povinnosť mal svojím úmyselným konaním porušiť a taktiež akú konkrétnu povinnosť, uloženú, resp. vyplývajúcu mi z akej konkrétnej zmluvy, mal svojím úmyselným konaním porušiť. Je teda nutné konštatovať, že medzi zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením skutku je zřejmý a zásadný nesúlad, ktorého podstatou je, že znak charakterizujúci objektívnu a subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu podľa §237 Trestného zákona, nemá oporu v žiadnej časti zisteného skutkového stavu.

Objektívna stránka trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa §237 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatel inému spôsobí škodu aspoň malú tým, že poruší povinnosť ustanovenú právnym predpisom, právoplatným rozhodnutím súdu alebo zmluvou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok.

Zo skutkovej vety rozsudku súdu I. stupňa, rovnako tak z jeho odôvodnenia však nie je možné zistiť, akú povinnosť mal údajne svojím konaním porušiť, v dôsledku čoho mal poškodenému subjektu spôsobiť škodu. Vychádzajúc z právnej vety napadnutého rozsudku mal porušiť povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy, a to opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Z právnej vety napadnutého rozsudku, rovnako tak z jeho odôvodnenia však nemožno zistiť, akú zmluvu mal súd I. stupňa na mysli. V tomto smere je rozsudok nepreskúmateľný a teda nezákonný.

Možno sa len hypoteticky domnievať, že súd I. stupňa mal na mysli jeho pracovnú zmluvu so zamestnávateľom G4S F. F. (SK), avšak tento záver z napadnutého rozsudku jednoznačne a bez pochybností nevyplýva. Pochybnosti podporuje tiež odôvodnenie napadnutého rozsudku, kde súd I. stupňa na 23. strane rozsudku v 7. odseku konštatuje, že "Z pracovnej zmluvy a jej prílohy na čl. 970-972, je zřejmý popis pracovnej činnosti obžalovaného." Čo konkrétne tou pracovnou činnosťou bolo, súd už neuvádza.

Uvedená konštatácia však s určitosťou nepostačuje na to, aby bolo v rámci odsudzujúceho rozsudku preukázané naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty podľa § 273 Trestného zákona. V napadnutom rozsudku nie je možné nájsť odpoveď na základnú otázku, akú konkrétnu povinnosť vyplývajúcu z akej zmluvy mal porušiť.

Na to, aby bolo možné spoľahlivé konštatovanie o naplnení objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty, mal súd I. stupňa jednak v skutkovej vete, rovnako tak v právnej vete dostatočným, pochybnosti

nevyvolávajúcim spôsobom špecifikovať, akú povinnosť mal porušiť a z akej zmluvy mu táto povinnosť konkrétne vyplývala. Následne bolo úlohou súdu I. stupňa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku podrobne analyzovať listinný dôkaz - jeho pracovnú zmluvu, s akcentom na tie jej ustanovenia, ktoré sa týkajú jeho povinností pri správe majetku zamestnávateľa.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však žiadna taká skutočnosť nie je zistiteľná, preto je nutné uzavrieť, že súd I. stupňa síce formálne konštatoval naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty podľa § 273 Trestného zákona, avšak tejto formálnej konštatácii nezodpovedá formulácia jednak skutkovej vety, rovnako tak aj právnej vety, no najmä toto konštatovanie nenašlo odraz v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Možno teda bez ďalšieho uzavrieť, že naplnenie objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty preukázané a odôvodnené nebolo, pričom v dôsledku absencie danej obligatórnej stránky stíhanej skutkovej podstaty vyplýva nemožnosť konštatovania záveru, že sa svojím konaním dopustil spáchania trestného činu.

Obdobné úvahy je možné aplikovať aj vo vzťahu k subjektívnej stránke stíhaného trestného činu. Táto predpokladá zavinenie vo forme úmyslu, ktoré musí zahŕňať i porušenie konkrétnej povinnosti opatrovať alebo spravovať majetok. Znovu je teda nutné konštatovať stav, kedy v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku nie je popísaný jeden zo znakov skutkovej podstaty, ktorého existenciu je potrebné odvodzovať právnym posúdením zo skutkových zistení.

Absenciu skutkových okolností v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku, ktoré by zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu uvedenom vo vete právnej, je potrebné vnímať ako pochybenie súdu I. stupňa zásadnej povahy. Nejedná sa totiž iba o nedostatok skutkovej vety, ktorý by eventuálne mohol byť zhojený samotným odôvodnením napadnutého rozsudku, pretože ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu I. stupňa nie je možné chýbajúci inak charakterizujúci špeciálny úmysel jednoznačne vyvodiť.

V tejto veci sa tak nejedná o bližšie rozvedenie výroku rozsudku v jeho odôvodnení, ale naopak o konštatovanie niečoho (znak skutkovej podstaty), čo v samotnom výroku nie je uvedené ani rámcovo.

Odôvodnenie je nevyhnutné vnímať ako demonštráciu myšlienkových úvah, ktoré viedli súd k výroku rozhodnutia, pričom práve v ňom (resp. v jeho skutkovej vete) musia byť znaky skutkovej podstaty obsiahnuté tak, aby mohol samotný výrok, vzhľadom na jeho zákonné vymedzenie, čo do určitosti, obstať.

Za situácie, kedy nie je v skutkovej vete napadnutého rozsudku popísaný jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorého existenciu je treba vyvodzovať právnym posúdením zo skutkových zistení, predmetný nedostatok nepredstavuje iba pochybenie procesné, ale jedná sa aj o vadu právnu.

Vo vzťahu k naplneniu, resp. nenaplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 273 Trestného zákona je nutné poukázať na ďalšie významné skutočnosti vyplývajúce z dokazovania, ktoré súdu I. stupňa pri hodnotení dôkazného stavu pravdepodobne unikli, v dôsledku čoho dospel súd k nesprávnym, resp. zmätočným skutkovým zisteniam.

V prvom rade je potrebné upriamiť pozornosť odvolacieho súdu na výpoveď svedka T., ktorá je podľa názoru obhajoby zmätočná, plná rozporov a teda nie je vierohodná.

Svedok T. pracoval v spoločnosti T F. F. (SK) na pozícii supervízora, pričom malo byť práve jeho úlohou zistiť prípadný rozdiel v stave finančnej hotovosti. Svedok vykonával dňa 20.09.2009 tzv. odovzdávaciu inventúru, pri ktorej on nebol fyzicky prítomný, pričom žiadny rozdiel v stave hotovosti nezistil. Pri kontrole bol teda fyzický stav hotovosti zhodný so stavom uvedeným v tabuľke, t.j. nie je správny záver súdu o tom, že som akokoľvek skresľoval údaje o stave hotovosti. Pokiaľ by tomu tak aj bolo, túto skutočnosť by odhalil svedok T. pri odovzdávacej inventúre, čo sa však nestalo.

Pokiaľ súd I. stupňa poukazuje na skutočnosť, že on mal mať vedomosť o vzniknutej diferencii a následne mal ovplyvniť svedka T., tento záver je nepravdivý, svedčí o skutočnosti, že súd I. stupňa dostatočne nepochopil pracovný mechanizmus pri kontrole depozitov v spoločnosti T F. F..

Situácia, ktorú súd I. stupňa vníma ako ovplyvňovanie, resp. úmyselné skresľovanie údajov, sa nazýva diferenciácia v reálnom čase. Prejavuje sa tak, že uzávierka z predchádzajúceho dňa sa vykonáva v ranných hodinách, v čase cca o 07:00 - 07:30 hod. Súčasne sa však v spoločnosti začali plniť bankomaty, a teda sa začala odoberať hotovosť z depozitov. Kontrolu začal svedok T. vykonávať počas plnenia bankomatov, kedy sa z depozitov aktívne odoberala hotovosť, avšak ešte nebola vykonaná uzávierka stavu hotovosti depozitu. Nastal teda stav, kedy svedok T. došiel k určitému výpočtu stavu hotovosti, ktorý však nekorešpondoval s ranným hlásením, ktoré bolo zasielané do centrály z dôvodu odobratia peňazí do bankomatov. Uzávierka sa vykonávala až po naplnení bankomatov, v čase cca o 12:00 -13:00 hod. On svedka T. na tento stav upozornil, poskytol mu všetky podklady potrebné pre kontrolu. Je nutné dodať, že rovnako aj svedok T. disponoval prístupom k podkladom, z ktorých mohol zistiť, ktoré bankomaty boli naplnené. Jednalo sa o depozity všetkých bánk, nie len banky ČSOB.

Skutočnosť, že svedok T. nevykonal následnú kontrolu, nemôže byť pripisovaná na ťarchu jemu, jednalo sa o jeho pochybenie, nedodržanie jeho povinností a nie jeho. Nebolo to teda on, kto porušil akékoľvek ustanovenia pracovnej zmluvy.

Nie je pravdou, že svedok T. si odsúhlasoval stavy hotovosti s jeho podkladmi, ale dostal ku kontrole tie podklady, ktoré boli zasielané do centrály v Bratislave, súčasne mal vlastný prístup k informáciám, aké sumy boli plnené do jednotlivých bankomatov. Na výstupnú kontrolu si on sám určil pracovníčku, ktorá s ním bude depozit prepočítavať, pričom on sám vyhotovoval inventarizačný zápis. Jednalo sa o činnosť vykonávanú v jeho kancelárii, bez jeho prítomnosti, bez akéhokoľvek ovplyvňovania.

Skutočnosť, že nijako nemohol skresľovať údaje a ovplyvňovať stavy hotovosti vyplýva tiež z toho, že v prípade, ak kontrolu vykonávali fyzicky zástupcovia niektorej z bánk, tí sa neopierali o žiadne podklady z našej spoločnosti, ale fyzicky prepočítavali stav depozitu a kontrolu si následne vykonávali podľa svojich interných záznamov, resp. už prišli na kontrolu s vytlačenými podkladmi. Do tohto procesu on nijako nemohol zasiahnuť.

Chce poukázať tiež na výpoveď svedka C., ktorý uviedol, že diferenciáciu nahlásil p. I., avšak tento to mal nechať tak. Na druhej strane však sv. I. tvrdil, že po nahlásení diferenciácie sa táto skutočnosť ihneď hlásila do Bratislavy, rovnako tvrdil, že po zistení diferenciácie nikto nemohol opustiť priestor počítačne a všetci tam museli ostať a prepočítavať peniaze, avšak už nevedel uviesť, čo sa stalo s pečaťami.

Tvrdenia svedka C. a svedka I. sú teda v zrejmom rozpore, na čo súd I. stupňa nijako nereagoval a nevysporiadal s daným rozporom.

Rozpor je možné zistiť aj v tvrdeniach sv. I., ktorá uviedla, že v deň nahlásenia diferenciácie prišla hneď kontrola z Bratislavy a do toho času nemohli s peniazmi vôbec manipulovať, ani dotovať bankomaty z depozitu. Toto tvrdenie však nie je pravdivé, pretože ako z vyplynulo z dokazovania, kontrola prišla až 25.02.2009, pričom zo záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že s depozitom pracované - manipulované bolo aj v dňoch 23.02.2009, rovnako tak aj 24.02.2009.

Nie je pravdivým tvrdenie, že prístup k počítaču na počítačni mali iba niektoré osoby. Prístup k počítaču mali všetci pracovníci, pretože počítať ako taký nebol zabezpečený heslom. Heslom boli zabezpečené iba niektoré súbory, ktoré sa odosielali do Bratislavy, jednalo sa o správu o dennej prevádzke, pričom heslom disponoval aj pán C.. Ten síce na hlavnom pojednávaní vypovedal, že do počítača bez jeho prítomnosti nevstupoval, toto jeho tvrdenie však ostalo nepreverené, nie je možné ho potvrdiť.

Je však toho názoru, že do predmetného počítača vstupovať musel pán C. a aj iní pracovníci, a to aj bez jeho prítomnosti, pretože napr. dňa 01.02.2009 bola vykonávaná kontrola, o ktorej nemal vedomosť, nebol o nej informovaný a ani sa jej nezúčastnil, pričom podklady museli nevyhnutne získať práve z počítača.

Heslom od súborov určite disponovali aj jednotlivé pokladničky, ktoré priebežne zaúčal na svoju pozíciu a pri tomto zácviку heslá k súborom nepochybne poskytol.

Popiera, aby akokoľvek skresľoval údaje o stave hotovosti a správy s takto skreslenými údajmi zasielal do Bratislavy. Tento záver nemôže byť pravdivý, pretože zaslané hlásenie bolo v centrále v Bratislave opätovne kontrolované a odosielané do bánk na kontrolu a evidenciu, pričom banky si túto kontrolu vykonávali podľa interných dokladov. Rovnako bolo zistiteľné, aké sumy finančných prostriedkov boli dotované do jednotlivých bankomatov, keďže výšku dotácie určovali sami. Následne tak presne vedeli, aká suma sa má z bankomatu vrátiť a akú sumu zaslali na dotáciu bankomatu. Pokiaľ by skresľoval údaje o stave hotovosti a tieto skreslené údaje zasielal do centrály do Bratislavy, je nemožné, aby si to nevšimli a už vôbec nie za dobu tvrdenú v rozsudku, t.j. od 09.01.2009 do 20.02.2009.

Ďalšou podstatnou skutočnosťou je, že údaje, ktoré sa zasielali do centrály v Bratislave, boli uvedené v tabuľke, ktorá bola zabezpečená heslom. Na druhej strane, tabuľky, predložené prokuratúrou v konaní pred súdom I. stupňa, neboli zabezpečené heslom a prístup k nim mal prakticky každý zamestnanec, na ktoromkoľvek počítači v priestoroch počítačne, resp. na ktoromkoľvek počítači zapojenom do firemnej siete v pobočke v Košiciach. Jednalo sa o jednoduché tabuľky vo formáte programu excel, pričom nemožno vylúčiť, že boli vytvorené dodatočne.

Napokon, je opätovne potrebné dať do pozornosti odvolacieho súdu ďalšiu zásadnú skutočnosť, a to nesúlady dátumov, kedy jednak došlo k zisteniu diferenciácie a jednak kedy boli vykonávané kontroly depozitov, resp. interné vyšetrovanie. Aj táto skutočnosť prehlbuje zmätočnosť a rozpornosť dôkaznej situácie, preto je nepochopiteľné, že súd I. stupňa mohol dospieť k jednoznačnému záveru o jeho vine, pretože dôkazná situácia tomu vonkoncom nezodpovedala.

Pri zohľadnení uvedených rozporov a nedostatkov dôkaznej situácie je zrejmé, že zo strany prokuratúry nedošlo k uneseniu dôkazného bremena ani pri zmene právnej kvalifikácie súdom I. stupňa.

V nadväznosti na uvedený stav preto bolo žiaduce, aby súd I. stupňa, pristúpil k aplikácii zásady trestného konania in dubio pro reo. Obsahom danej zásady je pravidlo, že je vždy nutné v prípade pochybností o zistenom skutkovom stave prikloniť sa k skutkovej verzii priaznivejšej pre obžalovaného. Uvedená zásada je integrálnou súčasťou širšieho princípu prezumpcie nevinoty ako jedného zo základných postulátov trestného procesu zakotvenú nielen v §2 Trestného poriadku, ale tiež v rovine ústavnej v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, rovnako tak v rovine európskej v čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Základnou tézou, z ktorej je potrebné vychádzať je, že vina obžalovaného musí byť úplne nepochybne preukázaná v rámci spravodlivého a zákonného trestného konania súdom ako jediným orgánom rozhodujúcim o vine a treste (čl. 40 ods. 1 Listiny).

Je nutné konštatovať, že konanie predchádzajúce vyhláseniu napadnutého rozsudku, ani samotný napadnutý rozsudok, v žiadnom prípade nespĺňajú atribúty spravodlivosti a zákonnosti. Vina obžalovaného môže byť vyslovená iba na základe správne zisteného skutkového stavu, o ktorom neexistujú dôvodné pochybnosti.

V tomto smere tiež nedošlo k naplneniu požiadavky správne a úplne zisteného skutkového stavu, o čom svedčí skutočnosť, že po celú dobu trestného konania bolo dokazovanie viazané a sústredené na posúdenie, či došlo, resp. nedošlo k spáchaniu trestného činu sprenevery, až následne, súd I. stupňa, po intervencii prokurátora Krajskej prokuratúry Košice na právne posúdenie celej veci v intenciách inej skutkovej podstaty ako nepochybnej snahy zhojiť vzniknutú dôkaznú núdzu, súd I. stupňa nepochopiteľne pristúpil k zmene právnej kvalifikácie, ktorá už vonkoncom nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. O to viac, že v rámci predchádzajúcich dvoch oslobodzujúcich rozsudkov, súd I. stupňa vždy prijal jednoznačný záver, že nedošlo k preukázaniu ani skutočností svedčiacich o skresľovaní údajov o finančnej hotovosti a teda spáchaniu trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku.

Súd I. stupňa však žiadnym spôsobom nevysvetlil zmenu právneho názoru, z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, aké konkrétne skutočnosti viedli súd I. stupňa k tomu, že sa odchýlil od svojho predchádzajúceho právneho názoru.

Skutkový stav zisťujú orgány činné v trestnom konaní v súlade so zásadou materiálnej pravdy, ktorá v sebe vyjadruje povinnosť orgánov činných v trestnom konaní preukázať úplne a nepochybné vinnu obžalovaného. Odsudzujúci rozsudok možno vyhlásiť až potom, čo sú odstránené všetky dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného. V opačnom prípade musí dôjsť k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku.

Zásada in dubio pro reo sa uplatňuje v situácii, kedy v rámci vykonaného dokazovania nebola dosiahnutá praktická istota o existencii relevantných skutkových okolností. V prípade, ak sú prítomné dôvodné pochybnosti vo vzťahu k zisťovanej skutkovej verzii, kedy sa nie je možné prikloniť k skutkovej verzii tvrdenej obžalobou, a to ani po vykonaní ďalšieho možného dokazovania, je nutné rozhodnúť vždy v prospech obžalovaného.

Možno teda zhrnúť, že vzhľadom na zmätočnosť a nejednoznačnosť dôkaznej situácie, bolo použitie uvedenej zásady nevyhnutné a žiaduce, keďže neexistoval zákonný podklad na prijatie záveru o jeho vine. Tým, že sa tak nestalo, došlo s určitosťou k pochybeniu súdu I. stupňa.

Napokon, je nevyhnutné poukázať tiež na ďalšiu vadu celého doterajšieho konania, ktorým je jeho neprimeraná dĺžka. Trestné stíhanie voči jeho osobe trvá od 25.05.2011, t.j. viac ako 11 rokov. Doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Má za to, že tento stav nenastal jeho vinou, resp. sa na tomto stave nijakým spôsobom nepodieľal.

Podľa § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva

Jednou zo základných medzinárodných zmlúv, ktorou sa Slovenská republika musí riadiť a je ňou viazaná, je Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd z roku 1950 Článok 6 ods. 1 Dohovoru stanovuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Tu je na mieste dať dôraz na slovné spojenie "V primeranej lehote."

Dohovor síce explicitne nestanovuje dobu, akú môže trestné konanie od jeho začiatku po skončení maximálne trvať, na túto otázku však poskytuje odpoveď ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP).

Otázkou neprimeranej dĺžky trestného konania sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (NS SR), ktorý vo veci sp. zn. 3 Tz 2/2003 (publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí č. Tpj 5/04) okrem iného konštatoval, že uplynutie doby viac ako 8 rokov od vznesenia obvinenia je možné z hľadiska práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru považovať za extrémny prípad, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania.

Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. Tost 12/2012 z 16.05.2012 poukazyval na závery ESLP, ktorý uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi súdmi dobu 6 rokov. Svojimi dôsledkami v kontexte doby prevyšujúcej danú dobu, resp. predstavujúcej prípadne násobky danej doby (od spáchania skutku) tak môže nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae)

Obdobne poukazujem napr. na rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB 3T/7/2016 v spojení s uznesením NS SR sp. zn. 4Tost/1/2017 (trvanie konania takmer 15 rokov), prípadne sp. zn. BB 3T/29/2015 (trvanie konania od spáchania skutku do podania obžaloby 15 rokov), Súčasne je potrebné poukázať aj na judikatúru ESLP, konkrétne Eckerle v. Nemecko, Beck v. Nórsko, Jansen v. Nemecko, Sprutte v. Nemecko, Vasilev a ďalší v. Bulharsko, kde sa konštatuje za neprimeranú dĺžku konania doba prevyšujúca 6 rokov.

Súd I. stupňa teda nesprávne postupoval aj v otázke ukladania a výmery trestu, kedy síce na jednej strane uznal, že doterajšia dĺžka konania je faktorom oslabujúcim dôvodnosť tohto trestného konania, avšak pre tento záver vyvodil nesprávny postup.

Bez ohľadu na dôkaznú situáciu, iba s akcentom na doterajšiu dĺžku konania, bolo úlohou súdu I. stupňa, za rešpektovania judikatúry ESLP, rozhodnúť o zastavení trestného stíhania pre tento skutok podľa § 281 Trestného poriadku s poukazom na §9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Iba tento postup bol totiž spôsobilý napraviť nezákonný stav vzniknutý neprimeranou dĺžkou trestného konania, kedy trestné stíhanie mojej osoby stratilo akýkoľvek zákonný podklad a zmysel.

Súd I. stupňa však dospel k nesprávnemu záveru, že na zhojenie predmetného stavu (dĺžka konania) je vhodné a postačujúce aplikovanie zmierňovacieho ustanovenia §39 ods. 1 Trestného zákona a rozhodol o mimoriadnom znížení ukladaného trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby prislúchajúcej k predmetnej skutkovej podstate.

Nemožno však súhlasiť s postupom súdu I. stupňa, pretože tento postup by sa mohol zdať ako vhodný a dostačujúci v prípadoch, kedy síce trestné konanie trvá dlhšiu dobu, ale nejedná sa o extrémny exces v dĺžke trestného konania, než ako tomu je v tomto prípade.

Podľa jeho názoru, v prípade, ak by súd I. stupňa požadovaným spôsobom zohľadnil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorou má mimochodom povinnosť sa riadiť, nemohol by dospieť k inému záveru, než k záveru o nevyhnutnosti zastavenia trestného konania vedeného voči mojej osobe, a to z dôvodu neprimeranej dĺžky trvania doterajšieho konania.

Žiada, aby odvolací súd, nad rámec návrhu v petite tohto odvolania, zväžil a vysporiadal sa aj s otázkou neprimeranej dĺžky tohto trestného konania a zväžil zastavenie trestného konania vedeného voči mojej osobe.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje svoje odvolanie za plne dôvodné a žiada, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho petitu.

Na podklade odvolania obžalovaného a poškodených krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I.ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Ako je to z predloženého spisového materiálu zrejmé, v predmetnej trestnej veci už krajský súd 2 krát konal.

Uznesením sp .zn. 8To/28/2017 zo dňa 05.06.2017 podľa § 321 ods. 1 písm.b/c/ Tr. por. zrušil oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 8To 88/2014 zo dňa 29.09.2016 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia je zrejmé, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odvolacími dôvodmi prokurátora v tom smere, že okresný súd sa dôsledne nevysporiadal s celým žalovaným skutkom v podanej obžalobe a konkrétne sa nezaoberal skresľovaním hotovosti v depozíte zo strany obžalovaného tak, ako to namietal prokurátor v podanom odvolaní. Okresný súd sa dôsledne nevysporiadal s usvedčujúcimi výpoveďami, na ktoré poukázal prokurátor a so skutočnosťami vyplývajúcimi z výpovede svedkov P. U., L.. W. N., U. C., T. I., poukázal ďalej na znalecký posudok Vysokej školy bezpečnostného manažmentu Košice. Uložil okresnému súdu, aby po zrušení veci na hlavnom pojednávaní vykonal výsluch znalca, ktorý podal uvedený znalecký posudok a vyhodnotil a bral do úvahy aj usvedčujúce výpovede svedkov, na ktoré poukázal prokurátor vo vzťahu k možnému tzv. skresľovaniu finančných výsledkov.

Uznesením sp. zn. 8To/17/2020 zo dňa 14.07.2020 krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 8T/88/2014 zo dňa 13.11.2019 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v tomto zrušujúcom uznesení dospel k záveru, že okresný súd sa opätovne dôsledne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania. Stotožnil sa s odvolacími námietkami prokurátora vo vzťahu ku konaniu obžalovaného spočívajúcim v úmyselnom skresľovaní evidencie hotovosti v depozíte a teda s možnou právnou kvalifikáciou jeho konania ako trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods.

4 písm.a/ Tr. zák., vyslovil názor, že výsluch znalca na hlavnom pojednávaní potom, ako bola vec zrušená predchádzajúcim uznesením, nemožno vyhodnotiť ako nevierohodný a nesprávny v súvislosti s celkovým posudzovaním výpovede znalca na hlavnom pojednávaní. Ďalej vyjadril názor, že aj konštatovanie vyhodnotenia svedeckej výpovedi svedka T. zo strany okresného súdu ako nedôveryhodnej nemá oporu vo vykonanom dokazovaní v súvislosti s výpoveďami ďalších vypočutých svedkov, na ktoré poukázal prokurátor. V konečnom dôsledku krajský súd uviedol, že bude úlohou okresného súdu po zrušení veci dôsledne sa vysporiadať s usvedčujúcimi dôkazmi, na ktoré poukázal prokurátor v podanom odvolaní a to najmä z výpoveďou svedka T. a v tejto súvislosti s vykonaným znaleckým dokazovaním ako aj výsluchom znalca C.. P. B. PhD. a ďalšími dôkazmi, ktoré podľa názoru prokurátora preukazujú konanie obžalovaného a vo veci spravodlivo v zákonne rozhodnúť.

V tejto súvislosti vo vzťahu k námietkam obhajoby týkajúcich sa zmeny právnej kvalifikácie konania obžalovaného považuje krajský súd za potrebné uviesť, že sa nestotožnil s názorom obhajoby, že došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces. Skutočnosť, že konanie obžalovaného môže byť posúdené ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods.1,4 písm. a/ Tr. zák. je zrejme už z prvého zrušujúceho uznesenia krajského súdu a to na základe dôvodov podaného odvolania zo strany prokurátora, pričom obžalovaný je počas celého trestného stíhania zastúpený kvalifikovanou obhajobou. Obžalovanému tak nič nebránilo podávať návrhy na doplnenie dokazovania. Len pre úplnosť v tejto súvislosti krajský súd dodáva, že podľa § 278 ods. 3 Tr. por. súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe a podľa § 284 ods. 2 Tr. por. vyplýva povinnosť súdu upozorniť obžalovaného na zmenu právnej kvalifikácie len v prípade, ak prichádza do úvahy uznanie viny z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba. Tak v prípade trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 4 Tr. zákona ako aj trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 4, ustanovuje Trestný zákon trest odňatia slobody v rovnakej výmere, t.j. vo výmere 10 - 15 rokov trestu odňatia slobody. Ako to však už vyššie krajský súd uviedol a ako to vyplýva z predchádzajúcich rozhodnutí krajského súdu a dôvodov odvolaní prokurátora, možnosť posúdenia konania obžalovaného podľa § 237 ods. 1,4 Tr. zák. bola obhajobe známa po prvom odvolaní prokurátora proti rozsudku okresného súdu zo dňa 29.09.2016.

Po podrobnom preskúmaní napadnutého rozsudku, s ktorým sa inak krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, jeho odôvodnenia ako aj dôvodov podaného odvolania považuje krajský súd za potrebné poukazať podrobne na nasledujúce skutočnosti, vyplývajúce z vykonaného dokazovania.

V prvom rade krajský súd dáva do pozornosti nasledujúci nesúlad údajov vyplývajúcich z dostupných jednotlivých správ o dennej prevádzke, ktoré obžalovaný vytláčal pre pobočku a celkových správ o dennej prevádzke, ktoré obžalovaný zasielal do centrály.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 10.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejme, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 2.237 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 10.02.2009 je zrejme počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítačnici Košice 6.637 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $6.637 - 2.237 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 12.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejme, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 573 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 12.02.2009 je zrejme počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítačnici Košice 4.973 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $4.973 - 573 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 13.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejme, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 11.623 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 13.02.2009 je zrejme počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítačnici Košice 16.023 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $16.023 - 11.623 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 16.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejme, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 10.683 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 16.02.2009 je zrejme počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítačnici Košice 15.083 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $15.083 - 10.683 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 17.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejmé, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 8.456 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 17.02.2009 je zrejmý počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítaťni Košice 12.856 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $12.856 - 8.456 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 18.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejmé, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 8.456 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 18.02.2009 je zrejmý počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítaťni Košice 12.856 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $12.856 - 8.456 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 19.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejmé, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 7.465 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 19.02.2009 je zrejmý počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítaťni Košice 11.865 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $11.865 - 7.465 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 20.02.2009 (vytlačenu obžalovaným pre pobočku) je zrejmé, že stav počiatkovej hotovosti v trezore 50 eurových bankoviek bol 3.985 kusov. Z celkovej správy o dennej prevádzke zo dňa 20.02.2009 je zrejmý počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek v počítaťni Košice 8.385 kusov. Rozdiel medzi údajom o počte kusov 50 eurových bankoviek medzi správou o dennej prevádzke a celkovou správou o dennej prevádzke (zasielanou obžalovaným do centrály v Bratislave) je teda $8.385 - 3.985 = 4.400$ ks 50 eurových bankoviek.

K správam zo dňa 20.02.2009 je potrebné uviesť, že to bol posledný deň, kedy obžalovaný Borovský bol v práci a robil kontrolu depozitu ČSOB banky. Súčasťou spisového materiálu je originál správy o dennej prevádzke zo dňa 20.02.2009 (č.l. 169), ktorú predložila svedkyňa T. a ktorá je podpísaná obžalovaným V.. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd aj na výpoveď svedkyne tak ku dňu 20.02.2009 ako aj ku dňu 23.02.2009, kedy už obžalovaný nebol v práci. Svedkyňa vo svojej výpovedi, tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní podrobne popísala tak okolnosti týkajúce sa dňa 20.02.2009 ako aj 23.02.2009, kedy v priebehu kontroly pri prepočítavaní depozitu ČSOB podľa dennej správy, ktorú vytlačila z PC zistila, že stav podľa správy o dennej prevádzke nesedí s fyzickým stavom, pričom bol zistený rozdiel 4.400 kusov 50 eurových bankoviek. Teda išlo o rozdiel, ktorý zistila v pondelok ráno 23.02.2009 už ako poverená vedúca počítaťne a to na základe ňou vytlačenej správy o dennej prevádzke. Svedkyňa zároveň doložila do spisového materiálu aj celkovú správu o dennej prevádzke ČSOB banky zo dňa 20.02.2009 a správu o dennej prevádzke zo dňa 23.02.2009.

Zo správy o dennej prevádzke zo dňa 23.02.2009 (č.l.171) teda z pondelka rána, kedy už obžalovaný nebol v práci a kedy prvý krát ako vedúca počítaťne vykonávala kontrolu depozitov svedkyňa T. I. je zrejmé, že ako počiatkový stav hotovosti 50 eurových bankoviek je uvedený počet kusov 8.385, čo je už v súlade aj s celkovou správou o dennej prevádzke z tohto dňa (č.l. 35), teda v ktorej je uvedená počiatková hotovosť 50 eurových bankoviek počítaťni Košice 8.385 kusov.

Je tak nepochybne preukázané, že minimálne odo dňa 10.02.2009 boli zapisované rozdielne stavy 50 eurových bankoviek v počte 4.400 kusov, teda v celkovej výške 220.000.- Eur.

Za takto zistených okolností nemal krajský súd žiadny dôvod spochybňovať ani výpoveď svedka X. T., ktorý popísal okolnosti kontroly zo dňa 20.02.2009, kedy bol zistený finančný rozdiel, ktorý však obžalovaný V. vysvetlil plnením bankomatov a keďže mu svedok dôveroval, rozdiel nezaznamenal. V tejto súvislosti nedá krajskému súdu neuviesť, že bolo chybou, že svedok T. obžalovanému veril, zvlášť za situácie, keď bol obžalovaný posledný deň v práci a možno mať pochybnosti prípadne aj o tom, či tento svedok bol vhodným na výkon funkcie kontrolóra, avšak nejde o skutočnosti, ktoré sú predmetom tohto konania a ktoré by spochybňovali konanie obžalovaného.

Nie je teda podľa názoru krajského súdu dôvod spochybňovať výpoveď svedka T., že obžalovanému pri kontrole dňa 20.02.2009 veril a že vychádzal z údajov, ktoré mu diktoval obžalovaný V., keďže minimálne od 10.02.2009 je nepochybny rozdiel v počte 4.400 kusov 50 eurových bankoviek v dennej správe vytlačenej obžalovaným pre pobočku a v celkovej dennej správe zasielanej obžalovaným do centrály.

Je vylúčené, aby o tomto rozdiel obžalovaný vzhľadom na jeho pracovné zaradenie a uvedené časové obdobie nevedel a že by išlo o nedbanlivostné konanie. Vykonaným dokazovaním boli nepochybne zistené a potvrdené skutočnosti o skresľovaní výkazov dennej prevádzky o stave nominálov depozitu,

príčom prehľady o dennej prevádzke a celkovej dennej prevádzke mal zasielať iba obžalovaný E. V. a svedok P. Z., ktorý však pracovný pomer v spoločnosti ukončil od 01.02.2009.

Z dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 29.06.2007 (č.l. 103) vyplýva, že zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli odo dňa 01.07.2007 na zmene s tým, že dojednaný druh práce zamestnanca E. V. sa mení na vedúceho počítačne. Zamestnanec bude v rámci uvedeného druhu práce riadiť a zabezpečovať činnosť počítačne, spracovanie finančných hotovostí v zmysle všeobecne záväzných právnych noriem, interných predpisov spoločností a nariadení divízie logistiky finančných hotovostí. Zodpovedá za profesionálny a kvalifikovaný výkon práce priamo riadených zamestnancov, zaradených na pracovných pozíciách - hlavný pokladník, pokladník. Dohliada a zodpovedá za správne a včasné výstupy pre ďalšie organizačné zložky DLFH. Komunikuje s klientmi v rámci kompetencií a navrhuje riešenie ich sťažností nadriadeného.

Z vykonaného dokazovania vrátane výpovede obžalovaného je zrejmé, že obžalovaný v čase od 01.01.2009 do 20.09.2009 nebol práceneschopný ani nečerpал dovolenku, obžalovaný si bol vedomý svojich povinností, vrátane hmotnej zodpovednosti do 20.02.2009, zjavne poznal svoje povinnosti, čo aj sám konštatuje vo svojej výpovedi a čo v konečnom dôsledku vyplýva aj zo znaleckého posudku, z pracovnej zmluvy, jej dodatku a príloh - organizačného poriadku, inštrukcie o kontrolnej činnosti riadiacimi pracovníkmi a zásad pre spracovanie bankoviek a mincí.

Zistené, bezpochyby úmyselné skresľovanie údajov zo strany E. V. okresný súd správne ustálil ako úmyselné zakrývanie a skresľovanie vzniknutého rozdielu depozitu ČSOB, celkovo v rozsahu 4.400 kusov bankoviek nominálnej hodnoty 50.- Eur, teda v celkovej výške 220.000.-Eur, čím porušil svoju povinnosť ako vedúceho počítačne na základe pracovnej zmluvy dohliadať a zodpovedať za správne a včasné výstupy pre ďalšie organizačné zložky divízie logistiky finančných hotovostí. Obžalovaný vzniknutú diferenciu, ktorou sa inštrukcia riaditeľa divízie logistiky finančných hotovostí - zásady pre spracovanie bankoviek a mincí zaoberá, nielenže zakrýval, ale celkom zjavne aj vedome skresľoval a to v čase krátko pred skončením pracovnej činnosti v poškodenej spoločnosti.

Toto konanie tak aj podľa názoru krajského súdu naplňa všetky pojmové znaky obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods.1, ods. 4 písm.a/ Tr. zák., ktorého podstatou nie je to, či sa páchatel obohatil, ale to, že porušením jeho povinností vyplývajúcich z jeho pracovného zaradenia vznikla škoda na cudzom majetku.

Vzhľadom na časové súvislosti, na ktoré krajský súd bližšie poukázal, t.j., že vzniknutá diferencia je daná minimálne od 10.02.2009 je tak podľa názoru krajského súdu irelevantná argumentácia obhajoby v tom smere, že neboli zachované pečate v čase od 20.02. do 23.02.2009, kedy diferenciu zistila nová vedúca počítačne svedkyňa T. I.. Z rovnakého dôvodu sú irelevantné aj obhajobou namietané rozpory vo výpovediach svedkov I., C. a I. v súvislosti s následnou kontrolou vykonávanou po zistení diferencie.

Vo vzťahu k výroku o treste sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, o aplikácii ustanovenia § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby vzhľadom na dĺžku konania v predmetnej trestnej veci.

V demokratickom právnom štáte sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať základné práva a slobody a úlohou súdov je poskytovať im ochranu. Pri ochrane základných práv a slobôd je potrebné trvať na uplatnení zásady priamosti a bezprostrednosti. V prípade, že všeobecný súd zistí už sám porušenie základného práva, či slobody, je povinný uskutočniť všetky opatrenia k tomu, aby k ďalšiemu porušovaniu nedochádzalo a už existujúce porušenie odčiniť prostriedkami, ktorými disponuje v rámci svojej právomoci. V trestnom konaní sú tak súdy povinné rešpektovať požiadavku spravodlivej rovnováhy medzi obmedzením práva na osobnú slobodu na jednej strane a verejným záujmom na stíhaní a potrestaní príslušného subjektu na strane druhej (ÚS ČR IV.ÚS 380/09).

Ústava Slovenskej republiky v článku 48 ods. 2 zaručuje, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, ktorý nadobudol účinnosť 1. novembra 1998 v článku 6 ods. 1 zakotvuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Primeraná lehota, v ktorej má byť vec prejednaná nie je výslovne stanovená, je však riešená judikatúrou Európskeho súdu a vyplýva z nej, že v trestnom konaní lehota začína plynúť od vzniesenia obvinenia. Pri posudzovaní lehoty je potrebné prihliadať na zložitnosť prípadu, chovanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednali. Vo

výnimočných prípadoch Európsky súd uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu v trvaní 6 rokov. Svojimi dôsledkami v kontexte doby prevyšujúcej danú dobu, resp. predstavujúcej násobky danej doby od spáchania skutku tak môže nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae).

Ochrana práva na primeranú dĺžku konania, ktorú garantuje článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1, 2 Dohovoru, resp. kompenzácia jeho porušenia môže byť dosiahnutá prostriedkami, ktoré sú vlastné trestnému právu, ak sú jeho normy vykladané ústavne komformným spôsobom. Takto naznačený postup trestných senátov všeobecných súdov je aj istou formou prevencie pred nastúpením zodpovednosti súdu (štátu) a jeho povinnosti ku kompenzácii vo finančnom vyjadrení.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je tak bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces, pričom neprimeraná dĺžka konania je závažným a nežiadúcim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania.

Článok 6 ods. 1 Dohovoru nestanovuje žiadnu výchovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré je v tomto článku zakotvené a pod ktorým je uvedený celý rad čiastkových práv a slobôd, ktorého súčasťou je i právo na rozhodnutie v primeranej lehote.

Ako to už vyššie krajský súd uviedol, primeranosť dĺžky konania je judikatúrou ESLP posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre, akými sú zložitnosť prípadu, správanie sťažovateľa a správanie sa štátnych orgánov, poprípade čo je pre sťažovateľa v stávke. ESLP v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval všeobecne záväznú dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať s tým, že každú trestnú vec je potrebné hodnotiť individuálne s poukazom na všetky konkrétne okolnosti daného prípadu.

Rovnako ako okresný súd aj krajský súd podotýka, že v danom prípade je zrejmé, že skutok bol páchaný vo februári 2009, k vzneseniu obvinenia došlo dňa 25.5.2011, obžalobu podal Krajský prokurátor dňa 12.9.2014 a po opakovanom zrušení a vrátení veci rozhodol súd I. stupňa rozsudkom zo dňa 10.1.2022. Pri posudzovaní dĺžky konania je tak z predloženého spisového materiálu zrejmé, že od spáchania skutku uplynulo do právoplatného rozhodnutia krajského súdu 14 rokov a samotné trestné stíhanie je vedené proti obžalovanému takmer 12 rokov.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, z odpisu registra trestov je zrejmé, že tento doposiaľ, teda ani pred ani po spáchaní prejednávaného skutku nebol odsúdený za žiadny trestný čin. Dĺžka konania je tak v kontexte vyššie uvedených skutočností významnou okolnosťou z hľadiska posudzovania výnimočných okolností prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona, ktorá má vplyv na hodnotenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorý sa uplynutím času znižuje, rovnako ako sa znižuje potreba postihnutia páchatel'a, keďže výrazným odstupom času sa miera aj účel trestu. V tejto súvislosti je aj krajský súd nútený tiež konštatovať, že celková dĺžka trestného konania v predmetnej trestnej veci nebola spôsobená prieťahmi či obštrukciami zo strany obžalovaného a doba, ktorá uplynula od spáchania skutku presahujúca 14 rokov je podľa názoru krajského súdu neprimeraná aj pri zohľadnení charakteru a závažnosti predmetnej trestnej činnosti.

V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti súdu nič nebráni neúmernú dĺžku konania zohľadniť pri výmere trestu a tak poskytnúť dotknutej osobe spravodlivé zadosťučinenie. V tomto smere je judikatúra ESLP a toho času už aj súdov Slovenskej republiky jednoznačná a vyplýva z nej, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obeť v zmysle článku 34 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že šlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu.

Je nepochybné, že v predmetnej trestnej veci je doba, po ktorú je vedené trestné stíhanie voči obžalovanému neprimeraná a nezodpovedá požiadavkám zákonnosti, ústavnosti a spravodlivého procesu. Táto okolnosť nie je jedinou, avšak významnou okolnosťou pre zváženie formy kompenzácie porušeného práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Popri rešpektovaní práva na prejednanie veci v primeranej lehote je potrebné zdôrazniť aj účel trestného konania, ktorým je predovšetkým to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom

má pôsobiť na upevnenie zákonnosti, na prechádzanie a zamedzovanie trestnej činnosti, na výchovu občanov v duchu dôsledného zachovávanía zákonov a pravidiel občianskeho spolužitia a čestného plnenia povinností k štátu a k spoločnosti. Preto pri zvažovaní formy kompenzácie nemohol krajský súd neprihliadnuť aj na stupeň závažnosti, charakter a rozsah trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaný v predmetnej trestnej veci dopustil a ktorá naplňa všetky pojmové znaky obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzie majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm a/ Tr. zák., za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere 10-15 rokov. V danom konkrétnom prípade však aj krajský súd aplikoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., t.j. že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, čo má za následok pri absencii priťažujúcej okolnosti zníženie hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1 tretinu.

Zohľadniac popri vyššie uvedenom účele trestného konania aj právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote, ako aj skutočnosť, že obžalovaný E. V. nebol doposiaľ súdne trestaný, za žiadny trestný čin, dospel aj krajský súd k záveru, že sú splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a že obžalovanému postačí uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne, teda úplne na dolnej hranici v zmysle § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zák., podľa ktorého pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako 5 rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň 10 rokov. Takto uložený trest odňatia slobody spĺňa podľa názoru krajského súdu všetky kritéria z hľadiska tak individuálnej ako aj generálnej prevencie a je zároveň primeranou kompenzáciou za porušené právo na spravodlivý proces, ktoré v sebe bezpochyby zahŕňa aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote.

Rovnako ako okresný súd ani krajský súd nepoužil pri zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu ustanovenie § 48 ods. 3 Tr. zák., teda že súd do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia zaradí páchatela obzvlášť závažného zločinu. Za použitia § 48 ods. 4 Tr. zák. krajský súd zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože je toho názoru, že s poukazom na jeho osobu a dĺžku času, ktorá uplynula od skutku bude jeho náprava lepšie zaručená v minimálnom stupni stráženia.

Výroky rozsudku súdu I. stupňa o uložení ochranného dohľadu a o povinnosti obžalovaného zaplatiť spôsobenú škodu zostávajú týmto rozsudkom nedotknuté.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.